

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 195/2023-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby, [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Nitra na hlavnom pojednávaní 21. decembra 2022, 22. decembra 2022, 4. januára 2023 a 13. januára 2023 v konaní sp. zn. 3Tk/2/2021 a proti opatreniu Okresného súdu Nitra č. k. 3Tk/2/2021 z 21. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. januára 2023 domáha vyslovenia porušenia práv zaručených čl. 3, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv zaručených čl. 4, čl. 7, čl. 47 a čl. 48 ods. 1 Charty základných práv a slobôd Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) z 21. decembra 2022, 22. decembra 2022, 4. januára 2023 a 13. januára 2023 (ďalej len „napadnutý postup“) a opatrením okresného súdu č. k. 3Tk/2/2021 z 21. decembra 2022 (ďalej len „napadnuté opatrenie“). Navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté opatrenie, prikázal okresnému súdu vykonať všetky opatrenia tak, aby sťažovateľ nebol pri predvážaní na hlavné pojednávanie či iné úkony trestného konania, ako aj počas hlavného pojednávania či iných úkonov akokoľvek spútaný, priznal mu primerané finančné zadostučinenie a nahradil mu trovy konania. Žiada, aby ústavný súd aj dočasným opatrením prikázal okresnému súdu vykonať všetky opatrenia tak, aby sťažovateľ nebol pri predvážaní na hlavné pojednávanie či iné úkony trestného konania, ako aj počas týchto úkonov akokoľvek spútaný.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľovi bolo v konaní vedenom na Prezídiu Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúre, odbore Západ pod ČVS: PPZ-133/NKA-ZA2-2020 vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie alebo obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), f) a i) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia.

3. Na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného okresným súdom bol sťažovateľ vydaný justičným orgánom Holandského kráľovstva na uvedené trestné stíhanie s tým, že do väzby bol vzatý uznesením okresného súdu č. k. 1Tp/42/2020 z 22. októbra 2020 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku.

4. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre podal na sťažovateľa 22. septembra 2021 obžalobu pre obzvlášť závažný zločin uvedený v uznesení o vznesení obvinenia. Sťažovateľov prípad sa v čase podania ústavnej sťažnosti nachádzal v štádiu súdneho konania vedeného pred okresným súdom.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s predvádzaním na hlavné pojednávanie konané 21. decembra 2022, 22. decembra 2022, 4. januára 2023 a 13. januára 2023. Okresný súd v týchto prípadoch nezabezpečil predvedenie sťažovateľa nespútaného, pretože sťažovateľ bol predvádzaný s kovovými putami na rukách a nohách spojenými s kovovou reťazou a retiazkou pripevnenou o spútavací opasok. Predvádzanie sa pritom vykonávalo vždy cez verejnosti prístupné miesta, pričom sťažovateľ bol s putami zachytený médiami. Za uvedené podľa názoru sťažovateľa zodpovedá okresný súd, pričom takto malo dôjsť k porušeniu prezumpcie nevinu sťažovateľa. V tomto dôsledku nebola dodržaná ani požiadavka nestrannosti súdu.

6. Druhá sťažnostná námietka sa vo vecnej a chronologickej súvislosti upína na prvú námietku. Sťažovateľ sa nestotožňuje s napadnutým opatrením, ktorým okresný súd rozhodol tak, že o ním vznesenej námietke zaujatosti podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku konať nebude, lebo je oneskorená a nezakladá sa na dôvodoch predpokladaných v § 31 ods. 1 Trestného poriadku s tým, že nebude konať ani o návrhu na odňatie a prikázanie veci. V tejto súvislosti sťažovateľ argumentuje, že oneskorenosť námietky zaujatosti môže všeobecný súd konštatovať len vtedy, ak je námietka zaujatosti založená na prípustných dôvodoch zaujatosti. Sťažovateľ je názoru, že o ním uplatnenej námietke zaujatosti bolo potrebné prinajmenej konať. Rovnako tak sťažovateľovi nie je zrejmé, na základe čoho okresný súd rozhodol, že sťažovateľ uplatnil návrh na odňatie a prikázanie veci.

7. Ďalšia námietka sa viaže na spútanie sťažovateľa počas prerušenia hlavného pojednávania. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že bol v tomto čase ponechaný spútaný kovovými putami na rukách a nohách spojenými s kovovou reťazou a retiazkou pripevnenými o spútavací opasok, a to i počas jedenia a vykonávania hygienických potrieb.

8. Porušenie svojich označených práv sťažovateľ vzhliadol aj v tom, že počas hlavného pojednávania bol ponechaný okresným súdom spútaný na nohách, s čím bez úspechu vyjadril nespokojnosť, pretože mu to spôsobovalo zranenia na nohách. Ako uvádza sťažovateľ, nebolo zaznamenané, aby Zbor väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „zbor“) pred začatím hlavného pojednávania informoval sudcu o skutočnostiach týkajúcich sa sťažovateľa v tom zmysle, že existuje dôvodné podozrenie z pokusu o útek, napadnutia prítomných osôb alebo iného násilného konania. Hlavné pojednávanie sa konalo za prítomnosti plne ozbrojených príslušníkov zboru.

9. Súhrnne k jednotlivým argumentačným okruhom sťažovateľ uvádza, že počas výkonu väzby u neho nebolo zaznamenané agresívne správanie, a to ani počas jeho účasti na hlavnom pojednávaní. Rovnako tak podotýka, že je dosiaľ netrestanou osobou, čo vyplýva zo zabezpečených výpisov z registra trestov Holandského kráľovstva a Slovenskej republiky. Dôvody na jeho spútanie počas predvádzania na hlavné pojednávanie, počas jeho konania a v dobe jeho prerušenia neexistovali. Sťažovateľ je presvedčený, že jediným dôvodom ponechania jeho osoby v sputaní bola skutočnosť, že je stíhaný za obzvlášť závažný zločin. To však vo svetle okolností prejednávanej veci nemôže obstať.

10. Pokiaľ ide o nevyužitie prostriedkov nápravy podľa zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zbore“), sťažovateľ komplexne podotýka, že uvedené prostriedky nápravy nedisponujú atribútom efektívnosti, pričom v danom prípade ich ani nebolo potrebné využiť, keďže za spútanie sťažovateľa nesie zodpovednosť okresný súd.

IV.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie okresného súdu:

11. Ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 6 *in fine* zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) okresný súd vyzval, aby ústavnému súdu doručil súdny spis k trestnej veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 3Tk/2/2021 a vyjadrenie okresného súdu k zaobchádzaniu so sťažovateľom počas hlavného pojednávania. Okresný súd vo svojom vyjadrení v podstatnom podotkol, že sťažovateľ bol počas hlavného pojednávania spútaný z dôvodu bezpečnosti a na základe získaných poznatkov o možnom hroziacom riziku úteku a iných neočakávaných udalostiach. K spútaní mimo hlavného pojednávania sa okresný súd nevedel vyjadriť.

IV.2. Replika sťažovateľa:

12. Vyjadrenie okresného súdu ústavný súd doručil sťažovateľovi. Sťažovateľ v replike podotkol, že predvádzanie obžalovaného spútaného nie je štandardné. V tejto súvislosti poukázal na závery Európskeho výboru na zabránenie mučeniu a neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu (CPT). Žiaden orgán objektívne nezistoval skutkový stav a dôvodnosť námietok sťažovateľa. Zodpovednosť okresného súdu je bez akýchkoľvek pochybností daná za spútanie nôh počas hlavného pojednávania, keďže okresný súd nevysvetlil, z akého dôvodu ponechal spútané nohy počas hlavného pojednávania. Námietka zaujatosti uplatnená na hlavnom pojednávaní

nie je podľa názoru sťažovateľa oneskorená. Sťažovateľ zotrval na ústavnej sťažnosti v celom rozsahu.

V.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd podotýka, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 3, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 8 a čl. 13 dohovoru a čl. 4, čl. 7, čl. 47 a čl. 48 ods. 1 charty. Uvedenie základného práva obsiahnutého v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. I. ÚS 20/2020, III. ÚS 411/2022, III. ÚS 537/2022, III. ÚS 652/2022).

V.1. K námietke porušenia sťažovateľových práv postupom pri predvádzaní na hlavné pojednávanie a počas prerušenia hlavného pojednávania:

15. V súlade s § 31 ods. 1 písm. d) zákona o zbore na predchádzanie, zamedzenie alebo odstránenie protiprávneho konania obvinených, odsúdených, dodávaných osôb a iných osôb je príslušník zboru oprávnený použiť donucovacie prostriedky, putá. Tieto donucovacie prostriedky je príslušník zboru oprávnený použiť podľa prvej a druhej vety § 31 ods. 2 zákona o zbore pri eskortovaní alebo predvádzaní obvineného alebo odsúdeného alebo dodávanej osoby aj preventívne ako prostriedky obmedzenia pohybu, a to aj bez splnenia podmienok uvedených v § 34 až 37a tohto zákona. O ich použití vopred rozhodne riaditeľ ústavu alebo ním určený príslušník zboru.

16. Z citovaných ustanovení vyplýva, že o použití donucovacích prostriedkov mimo hlavného pojednávania rozhodne vopred riaditeľ ústavu (alebo ním určený príslušník zboru). Ústavná sťažnosť v časti namietaného zásahu spočívajúceho v postupe pri predvádzaní na hlavné pojednávanie a počas prerušenia hlavného pojednávania je zjavne neopodstatnená, pretože zaobchádzanie so sťažovateľom počas predvedenia na hlavné pojednávanie, ako aj počas jeho prerušenia spadá do kompetencie zboru, nie okresného súdu. Napriek tomu sťažovateľ v zmysle § 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde ako pôvodcu predmetných zásahov označil okresný súd, ktorý nemá právomoc rozhodovať o použití kritizovaných obmedzujúcich prostriedkov. Identifikácia odporcu je súčasťou vymedzenia rozsahu ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný. Preto, keďže absentuje ústavne relevantná súvislosť medzi namietaným zásahom a odporcom označeným sťažovateľom, ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

17. Nemožno v tomto smere priznať dôvodnosť sťažovateľovej argumentácii (strana 3 repliky, body 8 – 10) o neefektívnosti a neúčelnosti prostriedkov nápravy, ktoré využil proti postupu zboru

podľa zákona o zbore. Ani prípadné nesprávne rozhodnutie o týchto prostriedkoch nie je dôvodom, aby kompetencie na ich vybavenie boli zbavené zákonom určené orgány verejnej moci s tým, že kompetencia prejde na okresný súd. Tým sa sťažovateľova vec líši aj od prípadu vedeného pod sp. zn. III. ÚS 435/2021, na ktorý sťažovateľ v replike odkazuje a v rámci ktorého ústavný súd neposudzoval účinnosť prostriedkov nápravy poskytovaných zákonom ako kritérium pre meritórny prieskum napadnutých zásahov.

V.2. K námietke porušenia sťažovateľových práv postupom okresného súdu počas hlavného pojednávania:

18. Pri vyhodnocovaní ústavnej neudržateľnosti postupu okresného súdu, ktorý vydal pokyn na sňatie pút zo sťažovateľových rúk, avšak ponechal mu putá na nohách na hlavnom pojednávaní konanom počas viacerých dní, pričom takýto postup neodôvodnil ani nevysvetlil, je pre ústavný súd podstatná jednak konštrukcia § 31 ods. 2 zákona o zbore a § 40 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), jednak správanie sťažovateľa v ústave na výkon väzby počas výkonu väzby a napokon vyjadrenie okresného súdu smerujúce k ponechaniu pút na sťažovateľových nohách počas hlavného pojednávania.

19. Podľa tretej a štvrtej vety § 31 ods. 2 zákona o zbore počas prítomnosti v pojednávacej miestnosti príslušník zboru predvedeným osobám donucovacie prostriedky na pokyn sudcu sníme, ponechá, prípadne znovu použije. Ak je to potrebné, zbor pred začatím pojednávania informuje sudcu o skutočnostiach týkajúcich sa predvádzaného, najmä ak je dôvodné podozrenie z pokusu o útek, napadnutia prítomných osôb alebo iného násilného konania.

20. Obdobne podľa § 40 ods. 4 vyhlášky sa predvedeným počas prítomnosti v pojednávacej miestnosti donucovacie prostriedky na pokyn predsedu senátu snímu, ponechajú, prípadne znovu použijú. Pri rozhodovaní o takom opatrení prihliada predseda senátu na informácie zboru a zväží najmä to, či podľa dostupných informácií o predvádzanom alebo vzhľadom na správanie predvádzaného v priebehu súdneho pojednávania je dôvodné podozrenie z pokusu o útek, napadnutia prítomných osôb alebo iného násilného konania.

21. Z konštrukcie uvedených ustanovení je nepochybné, že o sňatí, ponechaní, prípadne znovu použití donucovacích prostriedkov počas hlavného pojednávania vydáva sudca pokyn. Je zrejmé, že taký pokyn nepredstavuje rozhodnutie, na ktorého formálnu alebo materiálnu stránku dáva právna úprava konkrétne požiadavky. Očakávania sťažovateľa o komplexnejšom odôvodnení takéhoto pokynu z tohto dôvodu nie sú namieste (m. m. napr. I. ÚS 526/2022). Právna úprava taktiež explicitne nepredpisuje konajúcemu súdu odôvodňovať svoj postoj k použitiu donucovacích prostriedkov počas prítomnosti v pojednávacej miestnosti, čo naznačuje aj posledná veta odseku 20 recitálu k sťažovateľom zdôrazňovanej smernici Európskeho parlamentu a Rady č. 2016/343 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní (ďalej len „smernica č. 2016/343“), podľa ktorého „*Možnosť uplatňovať fyzické obmedzujúce opatrenia neznamená, že príslušné orgány majú prijať nejaké formálne rozhodnutie o použití takýchto opatrení.*“. Napriek uvedenému ústavný súd uvádza, že elementárne odôvodnenie pokynu podľa § 31 ods. 2 zákona o zbore najmä v tom prípade, ak sa naň môže upínať zásah do základných práv podľa ústavy a charty alebo práv podľa dohovoru, musí byť vyvoditeľné

prinajmenej z povahy veci, najmä z okolností, ktoré sú obsahom trestného spisu. Predmetná požiadavka je podľa názoru ústavného súdu v danom prípade naplnená.

22. V prvom rade pozornosti ústavného súdu neuniklo, že správanie sťažovateľa počas výkonu väzby nebolo vždy na požadovanej úrovni. Ako vyplýva z hodnotenia sťažovateľa zo 7. septembra 2022, sťažovateľ sa 30. marca 2021 nevhodne správal pri predvedení do ambulancie lekára, neakceptoval jeho argumentáciu a dokonca blokoval ambulanciu. Ešte skôr, 7. mája 2021 bol zaznamenaný negatívny posudok na sťažovateľa, keď sťažovateľ zneužíval predvádzanie do počítačovej miestnosti preto, lebo v niektorých prípadoch počítač ani nepoužíval. Následne sa sťažovateľ 10. júna 2021 snažil byť predvedený do vyšetrovacích miestností v športovom odev, pričom sa snažil službukonajúcich príslušníkov zboru uviesť do omylu tým, že má na sebe civilný odev.

23. Ústavný súd tiež upriamuje pozornosť na vyjadrenie okresného súdu, podľa ktorého bol predseda senátu upozornený vedúcim eskorty na riziko úteku sťažovateľa a riziko iných možných neočakávaných udalostí. Túto skutkovú okolnosť nespochybňuje ani sťažovateľ v replike k vyjadreniu okresného súdu. Putá na nohách teda boli sťažovateľovi ponechané podľa vyjadrenia predsedu senátu práve v záujme bezpečnosti, pričom sťažovateľ počas hlavného pojednávania sedel a pohyb vykonával len počas príchodu a odchodu z pojednávacej miestnosti. Bezpečnosť je dôvodom, ktorý aprobuje aj smernica č. 2016/343 (ods. 20 recitálu: *„Príslušné orgány by sa mali zdržať prezentovania podozrivých alebo obvinených osôb na súde alebo na verejnosti ako vinných tým, že sa v ich prípade použijú fyzické obmedzujúce opatrenia, ako sú putá, sklené ochranné kabíny, klietky či okovy na nohách, pokiaľ sa používanie takýchto opatrení v danom prípade nevyžaduje z osobitných dôvodov, buď v záujme bezpečnosti, a to aj s cieľom zabrániť podozrivým alebo obvineným osobám, aby neublížili sebe či iným osobám či aby nepoškodili majetok, alebo v záujme predídienia úteku podozrivých alebo obvinených osôb či ich kontaktu s tretími osobami, napríklad so svedkami alebo obeťami.“*).

24. Na podklade uvedeného je ústavnému súdu zrejmé, že zo spisového materiálu vyplývajú informácie o viacnásobnom nekonformnom správaní sťažovateľa počas výkonu väzby, pričom okresný súd vo svojom vyjadrení dostatočne a *expressis verbis* vysvetlil, že sťažovateľ ostal počas hlavného pojednávania sputnaný na nohách z dôvodu, že predseda senátu nadobudol poznatky o „možnom hroziacom riziku úteku“ a „iných neočakávaných udalostiach“, pričom putá na sťažovateľových nohách ostali ponechané „vzhľadom na bezpečnosť“. Predmetné okolnosti svedčia o opaku tvrdení sťažovateľa, že to tak nebolo, čím odôvodňoval porušenie jeho práv podľa dohovoru a základných práv charty. Podľa názoru ústavného súdu v danej veci zjavne vyplýva, ochrana akých záujmov bola sledovaná ponechaním pút na nohách. Tieto záujmy, teda zmarenie rizika sťažovateľovho úteku a ochranu bezpečnosti prítomných osôb, pokladá ústavný súd za dôvody, ktoré prevažujú nad obmedzením, ktoré bol sťažovateľ nútený trpieť na hlavnom pojednávaní. Zároveň ústavný súd podotýka, že okresný súd posudzoval proporcionalitu obmedzujúcich opatrení, čo vyplýva z nesporného faktu, že počas hlavného pojednávania na základe jeho pokynu boli sťažovateľovi sňaté putá z rúk.

25. Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu uvedeného v § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

V.3. K námietke porušenia sťažovateľových práv napadnutým opatrením:

26. Pokiaľ ide o napadnuté opatrenie, ktorým sa nevyhovelo sťažovateľom uplatnenej námietke zaujatosti, ústavný súd uvádza, že námietka zaujatosti ako procesný prostriedok v dispozícii účastníka (strany) konania, ako aj návrh na odňatie a prikázanie vecí, sú účelovo orientované na zabezpečenie požiadavky objektivity a nestrannosti konajúceho súdu. Oba tieto atribúty tvoria súčasť základného práva na súdnu ochranu i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru či základného práva podľa čl. 47 charty. Pokiaľ okresný súd k podanej námietke zaujal postoj, ktorý podľa sťažovateľa nekorešponduje požiadavkám vyplývajúcim z uvedených základných práv a práva podľa dohovoru, potom ústavný súd upozorňuje, že trestné konanie vo veci sťažovateľa nie je právoplatne skončené. V dôsledku toho bude mať sťažovateľ priestor namietat' nesprávne vyhodnotenie námietky zaujatosti okresným súdom v neskorších štádiách trestného konania, a to cestou riadnych či mimoriadnych opravných prostriedkov. Tie však v čase podania ústavnej sťažnosti vzhľadom na aktuálny stav trestného konania objektívne ešte vyčerpať nemohol. Nie je teda splnená podmienka prípustnosti ústavnej sťažnosti v tejto časti, ktorá je zakotvená v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

27. V tejto súvislosti neuniklo pozornosti ústavného súdu, že v danej veci boli termíny hlavného pojednávania nariaďované už skôr, pričom aj sťažovateľ uvádza, že pri „všetkých“ termínoch hlavného pojednávania bol predvádzaný v putách. Je teda *prima facie* zrejmé, že predmetná námietka zaujatosti mohla byť v súvislosti so spútaním sťažovateľa na hlavnom pojednávaní vznesená aj skôr, počas predošlých termínov hlavného pojednávania. Súvisiace konštatovanie sťažovateľa, podľa ktorého možno oneskorenosť námietky zaujatosti konštatovať len vtedy, ak je taká námietka založená na zákonných dôvodoch, nie je nijako argumentačne podchytené. V tomto prípade ide o sťažovateľovo subjektívne presvedčenie, ktoré, čo sa týka dôvodov, nie je podložené.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv podľa dohovoru a základných práv podľa charty. K tomu v tomto prípade nedošlo. Z uvedeného dôvodu bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodol o návrhu sťažovateľa na vydanie rozhodnutia o dočasnom opatrení, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde) vyplýva, že pozitívne rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy jedine vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2023

Robert Šorl
predseda senátu